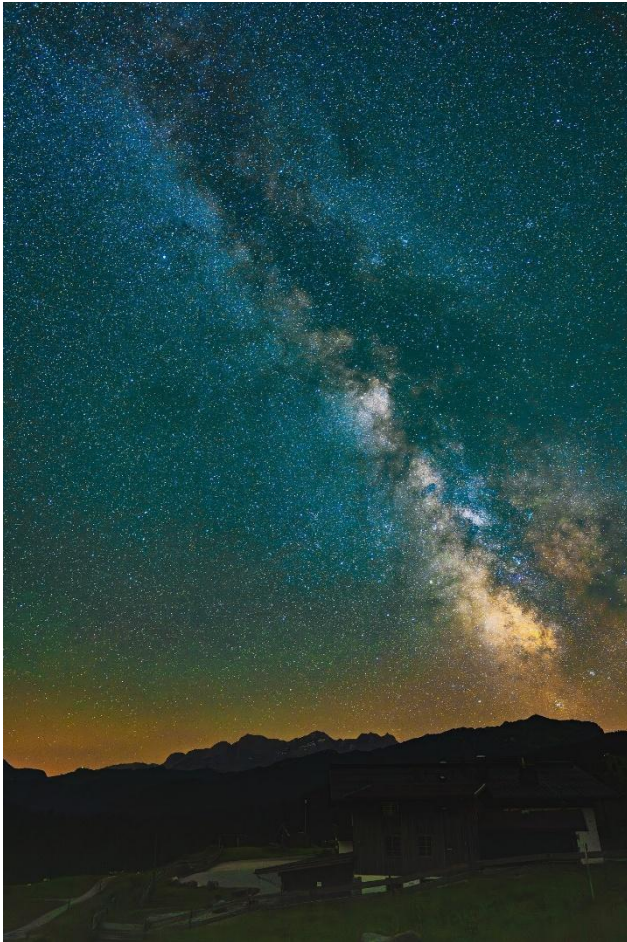

Heti biztató üzenetek 6. Az imádságról: II. Nézőpontváltás

„Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? Kevéssel titted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.” (Zsoltárok 8, 4-6)

Az imádság nehéz, mert túl sokszor akarunk túl sok mindent kimondani. Kimondanánk még a kimondhatatlant is, ahogyan egymásnak, úgy az Istennek is. Pedig Ő tudja, hogy sokszor éppen a szavak végeessége az, ami rabul ejt, földhöz ragaszt és elszakít tőle.

Kezdetben talán nem is volt szükség szavakra. Az imádság egyszerű együttlét volt. Intimitás. Olyasfajta párbeszéd, amely nem a szavak szintjén történt, mint ahogy egy közös séta is oly sokat tud adni annak társaságában, akit szeretek, függetlenül

attól, hogy beszélünk-e, mennyit beszélünk, miről beszélünk. A séta szépségét az adja meg voltaképpen, ha megérkezünk egymás társaságába, kölcsönös jelenlétbe záródunk és kilépünk a bennünket fogva tartó körülmények szorításából.

Amikor szerelmesek vagyunk, ez könnyen megy. Egyszerűen az érzelmek tombolása átemel bennünket intuícióink szabad világába. Isten iránt is tudunk ily heves érzéseket táplálni. Szerelemhez hasonló eufória tud lenni az újjászületés öröme, amely félretol minden súlyt, unalmat, ürességet, törést.

Elhíteti velünk, hogy mindig így lesz. Aztán a szerelemből házasság lesz, az újjászületés extázisából mindennapos hitélet és elvész a varázs és a varázs megélésébe vetett hit is. Beszüremkednek a problémák és újra problémamegoldó kisistenekké válunk, közben pedig elveszítjük szárnyainkat. Vajon van erre valódi ellenszer?

Az imádság a legvalódibb ellenszer. Ha az imádság nem csak arról szól, hogy összefoglalom magamban mindazt, amit az Úrral át kell beszélnem, tisztáznom kell. Az imádság célja ugyanis a probléma-megoldás tengelytől való elmozdulás. Ehhez el kell engednem a saját tehetetlenségem miatt érzett szorongásomat és az annak ellensúlyozására beállított praktikáimat. Ahogyan már előző héten megállapítottuk: el kell fogadnom törekenységemet.

Ehhez pedig alázat kell. Pontosan az, amit Krisztustól láttunk és annak ellentéte, amit Ádámtól örököltünk. Így lehet az ima Isten és ember viszonyának helyreállítása. A tudatos figyelem révén eljuthatok a kéréseim legjobb megfogalmazásáig.

Nem az általam felismert és szükségesnek tartott megoldást kommunikálom. Sokkal inkább rácsodálkozom, de tényleg, hogy Isten hatalmas. Hogy Isten teremtette a világmindenséget, hogy Ő mozgatja a viharfelhőket, a történelmet és képes hatni az agyam neurotranszmitter egyensúlyára és megmutatni és elrejteni magát, felemelni és mélybe taszítani, hallgatni és a tudatomba harsogni fenséges szándékát.

Annyival több és nagyobb nálam a problémámnál, létem kereteinél és korlátainál! Nem az a kérdés, hogy megoldja-e a problémámat! Sokkal inkább az, hogy jól látom-e a problémát és a probléma megoldásában betöltött saját szerepemet? Sokszor Istent akarjuk eszközként használni, pedig nekünk kell eszközzé lenni kezében!

Ez pedig akkor történik meg, ha meglátom Őt. Sokszor azt tanítjuk, hogy fontos az Urat magasztalni, mielőtt rátérünk kéréseinkre. Nem azért, mert ez a szabály, ez a műveletek helyes sorrendje. Hanem azért, mert amíg a bajom körül forgok és nem Ő van a középpontban, addig eltorzult látással állok előtte. Ameddig pedig nem látok tisztán, addig nem is érthetem igazán Őt.

Pál sem értette. Háromszor könyörgött szabadításért titokzatos bajában. Aztán Isten világossá tette számára, hogy neki nem erősebbnek kell lennie, hatékonyabbnak, nagyobb munkabírásúnak, összességébe véve szabadabbnak. Arra és csak arra van szüksége, hogy az emberek között járva áradjon rajta keresztül Isten kegyelme. Amit a kegyelem elvégez az életében, az neki is elégséges és az emberek számára is az a leghasznosabb és legépítőbb, így szolgálata is így lesz a lehető leghatékonyabb.

Ordass Lajos szerint Jézus, amikor eljött, elhozta a világba az Atyával való örök meghitt szeretetének intimitását. Amikor imádkozik, szavai és testtartása ebbe az intimitásba hívogat, ezt az intimitást éli élénk. Új Ádámként a régi Ádám lepusztult – rosszul őrzött – kertjében jár az Atya társaságában. Tanítványait ebbe a társaságba hívja. És bennünket. Az imában pedig tisztál a látásunk: helyzetértékelésünk, önképünk, Istenképünk. Ez segít eltávolodni, majd újra megérkezni és a tényleges megoldás felé fordulni...